

THỢ SĂN

Trời chiều. Cơn gió nhẹ khẽ lay động những tàn cây. Ánh nắng cuối ngày yếu ớt trải dài trên con đường sâu hun hút. Dòng người hối hả, vội vàng như không đủ thời gian cho việc đi lại. Riêng mình hắn vẫn chậm chậm từng bước, từng bước như hắn là tở phú thời gian. Mái tóc bông bênh, quần áo phẳng phiu, hắn dứt cả hai tay vào túi quần, miệng hắn lẩm bẩm điều gì đó, có vẻ như hắn đang đếm bước chân mình...

Nàng là cô bé thơ ngây và trong trắng khi từ quê ra Hà Nội để tiếp tục con đường học vấn. Năm thứ hai, nàng vẫn chưa từng yêu ai. Nàng bảo, nàng còn phải học. Học xong rồi nàng mới nghĩ đến chuyện yêu đương.

Hắn xuất hiện. Hắn bước vào cuộc đời nàng như một sự hiển nhiên nhất. Hắn chinh phục nàng bằng vẻ điển trai, lịch lãm và hào phóng.

Nàng là con chiên ngoan đạo của tri thức. Vì thế, mặc dù rất yêu hắn, nhưng nàng vẫn không hề lơ là chuyện học hành. Kết quả học của nàng không hề giảm sút. Mỗi tuần, nàng dành riêng cho tình yêu của mình một buổi tối thứ bảy. Ngoài ra, bất kể lúc nào khác, bạn bè nàng đều thấy nàng hoặc ở thư viện, hoặc ở giảng đường trừ khi ở lại phòng với đồng bài vở và thời gian sinh hoạt cá nhân.

Một buổi tối thứ bảy, khi mối tình của nàng và hắn đã có thâm niên. Nàng nhận lời mời của hắn về nhà hắn chơi sau khi đã ngồi cùng nhau ở quán cà phê quen thuộc. Nàng cũng muốn biết nhà hắn, vì nàng thực lòng yêu hắn. Và vì thế nàng nhận lời. Đó là lần đầu tiên nàng và hắn rời quán sớm hơn thường tình.

Căn nhà hai tầng xinh xắn với nước sơn màu xanh da trời. nép mình trong con hẻm không sâu lắm từ đường Đại Cồ Việt dẫn tới sau lưng trường Đại Học Bách Khoa. Giàn Thiên Lý bao phủ hàng rào, leo cả vào ban công. Nàng nhìn căn nhà với một khát khao nho nhỏ. Một ngày nào đó, nàng sẽ bước ra từ căn nhà này, từ cái cổng xinh xinh kia vào mỗi buổi sáng, bên cạnh nàng, hắn cùng sóng bước.

Không có ai ở nhà. Chỉ có nàng và hắn cùng con chó lông xù và chú mèo tam thể. Hắn giải thích:

- Bố mẹ anh đi nghỉ mát mấy ngày, tuần sau mới về.

Hắn hấp tấp lấy khăn cho nàng rửa mặt, vội vã pha nước chanh cho nàng uống. Hắn làm thật vụng về khiến nàng không khỏi phì cười.

Nàng quan sát căn phòng, từng thứ một. tất cả đều minh chứng rằng

chủ nhân của nó là người có cuộc sống đáng để cho nhiều người mơ ước. Nàng thấy tự hào về người yêu của mình.

Hắn mở nhạc. Love story, Hello,... và những bản nhạc nàng và hắn cùng ưa thích. Nàng ngả đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại và mơ màng thưởng thức âm thanh êm dịu của từng bản nhạc. Trong đầu nàng hiện lên viễn cảnh ở tương lai gần. Gần tới mức mà nàng cảm thấy có thể đưa tay ra mà nắm lấy ngay lập tức.

Bên tai nàng, tiếng nhạc đã ngưng từ lúc nào, nhưng những âm thanh quyến rũ, ngọt ngào vẫn vang lên. Đó là những lời thì thầm của hắn. Nàng thấy những lời của hắn lúc này còn hay hơn những bài hát mà nàng thích nhất.

Nàng trôi bồng bềnh trong hạnh phúc. Nàng quên hết tất cả những gì thuộc về thực tế hiện tại quanh mình. Chỉ đến khi nàng thấy có một luồng hơi ấm nơi ngực mình, nàng mới sực tỉnh. Nàng nhìn xuống, nút áo ngực của nàng đã bung ra từ lúc nào, để lộ làn da trắng ngần trinh nữ, mái tóc bồng bềnh của hắn đang gục vào đó. Nàng giật mình. Nàng muốn phản ứng, muốn đẩy hắn ra. Nhưng lí trí của nàng như bị bỏ quên ở đâu đó. Nàng chỉ kêu lên được một tiếng khe khẽ:

- Đừng anh! bây giờ ...

Nàng chỉ nói được vậy rồi nghẹn lại bởi đôi môi hắn. Đôi tay nàng đang cố sức đẩy hắn ra, nhưng giống như nàng đang ghì chặt hắn vào mình hơn.

Chuyện gì đến sẽ đến. Nàng được hưởng trọn vẹn những gì tuyệt vời nhất chúa trời dành riêng cho con người. Nàng thấy mình đang bơi giữa dòng nước xoáy, nhưng nàng không muốn thoát khỏi. Nàng đang bơi thẳng vào tâm điểm của dòng xoáy ấy. Nàng không còn nghe thấy, cảm thấy gì nữa. Nàng chỉ biết mình đang có cảm giác như Cô-Lôm-Bô khi tìm ra châu Mỹ, hoặc giống như Ác-Si-Mét khi phát hiện ra lực đẩy của chất lỏng vậy.

Nàng thiếp đi, trong hoan lạc và sung sướng. trong hạnh phúc tràn trề. Khi tỉnh dậy, nàng thấy nàng đang nằm bên hắn. Hai con người lỏa thể, không cần ngượng ngập, không cần che đậy như minh chứng cho vẻ đẹp của tạo hóa. Nàng lật sấp người, òa khóc, những giọt nước mắt sung sướng, hạnh phúc cho lần đầu tiên được làm đàn bà. Những giọt nước mắt pha một chút hối hận.

Hắn vỗ về, dỗ dành nàng. Hắn ôm lấy nàng, xoay người nàng lại. Rồi hắn lại đặt lên đôi môi đỏ thắm của nàng một nụ hôn. Thế là nàng lại quên hết. Nàng trôi vào dòng xoáy hoan lạc một lần nữa...

Từ hôm ấy, nàng bỗng thấy nhớ hắn da diết hơn. Nàng không còn chỉ

mong chờ hấn vào mỗi tối thứ bảy. Mỗi khi nàng rảnh rỗi là nàng lại nhớ đến hấn. Việc học đối với nàng không còn là ưu tiên số một nữa. Thế vào đó là sự chờ đợi, mong mỗi được ở bên hấn.

Từ hôm ấy, nàng và hấn ít long rong ngoài phố hay đến quán cà phê quen thuộc nữa. Thường thường, hấn đến là chỗ nàng về ngay nhà hấn. Nàng và hấn lại ngây ngất hưởng thụ. Nàng không còn tỉnh táo để suy nghĩ xem tại sao bố mẹ hấn thường vắng nhà vào thời điểm nàng đến nữa. Những cuộc gặp của nàng và hấn cũng tăng dần. Trước đây là mỗi tuần một lần, còn bây giờ, có thể tuần hai, ba, thậm chí bốn lần. Cũng có thể là bất kì lúc nào nàng và hấn có thể gặp nhau được.

Đã lâu, hấn và nàng mới lại bước vào quán cà phê quen thuộc. Hấn chọn một bàn trong góc khuất, sát cạnh đôi loa thùng cỡ bự đang phát ra những âm thanh gầm gào đến vỡ tai.

Nàng ngồi bên hấn, thả mái tóc dài của nàng xõa trên đùi hấn và nhìn hấn bằng ánh mắt si mê đến cuồng dại. Hấn khuấy đều ly cà phê không đường của mình, đưa mắt nhìn vào khoảng không.

- Em! - hấn nói chậm rãi, giọng như đổ nhựa - anh đã phải suy nghĩ rất nhiều. Anh muốn nói với em rằng...

Nàng vội lấy tay che miệng hấn:

- Anh đừng nói gì cả. Có anh ở bên cạnh thế này là em hạnh phúc lắm rồi, em chẳng cần gì hơn nữa...

Hấn đẩy tay nàng ra, nhẹ nhàng như sợ làm nàng đau:

- Không. Anh phải nói...giữa chúng ta... - hấn ngập ngừng - ...giữa chúng ta có những khoảng cách...có thể...như thế này...

Nàng không nghe được hấn nói gì nữa. Có thể do âm thanh của cặp loa đang gào thét. Cũng có thể do hấn nói nhỏ quá. Hoặc giả như tiếng vỗ tung của trái tim yếu đuối làm nàng không nghe được. Vũ trụ như chao đảo dưới chân nàng. Nàng vùng vẫy, gào thét trong khi hấn vẫn bình thản tiếp tục:

- Anh xin lỗi. Anh không thể lừa dối em...càng không thể để em phải buồn đau hơn nữa nếu chúng mình tiếp tục...

Đôi môi nàng mím chặt, giọt nước mắt đau đớn, hối tiếc lăn dài trên gò má ửng hồng của nàng. Bất thần, nàng vụt đứng dậy, chạy ra như bị ma đuổi. Trên chiếc áo trắng của nàng, một vết đen của giọt cà phê không hiểu bị vấy vào đó từ lúc nào. Vết cà phê nhảy múa theo từng bước chạy của nàng. Xung quanh, tiếng nhạc vẫn vang lên ồn ã, người ra kẻ vào vẫn tấp nập như vốn thế. Hấn nhìn theo nàng, bình thản và lạnh lùng. Hấn nâng ly cà phê lên môi, uống một hơi thứ nước màu đen đắng nghét.

...Dòng người vẫn vội vàng, hối hả. Đèn đường đã thay thế cho ánh sáng của mặt trời. Hấn vẫn cúi đầu, lẩm nhẩm đếm bước. Bỗng nhiên, hấn ngửa mặt nhìn bầu trời đen kịt, cười phá lên rồi nói lớn như hấn đang nói chuyện với ai đó:

- Thế là một cô bé nữa bước vào đời!

Hấn lại tiếp tục đếm bước, bình tĩnh, chậm rãi như hấn là tỉ phú thời gian. Chẳng ai để ý đến hấn. Hấn vẫn là một người bình thường đang thả bộ trên con đường đầy người qua lại.

Bùi Quĩ, Hà nội 1997